

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARIN, DANIEL D.

Din România sunt doar eu / Daniel D. Marin. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2721-6

821.133.1

Daniel D. Marin

din România sunt doar eu

Într-o lume în care totul devine digital, la fel ca multe alte concepte și ceea ce înseamnă fiu și fiica este în criză. Această carte încercă să pună în evidență cele patru zonă în care împărțim lumea: fiul și fiica sunt în centrul atenției. În sfârșit să arătăm că nu este întotdeauna bine să te simți în mijlocul lumii și să te simți singur. Prin urmare, să te simți doar tu.

...căci nu cunoaște că sănătatea și viața ei
nu le aduce niciună ușurăție, nu au nicio posibilitate să trăiască. Așa
cum văzut într-o primă zi de la întâlnirea cu tata, sănătatea lui este
deosebit de slabă. În momentul în care am sărbătorit pe străzile din
Praha, tata părea într-o stare foarte bună. De la prima zi
când a venit în casă, Mării se preocupa să încerce să încerce să
meargă sănătos. Astăzi

Cuprins

America în 36 de zile.....	7
Mic jurnal de pe insula mea	29

America în 36 de zile

10 august

Impresii din New York

Astăzi am ajuns la Irving, un orașel între Dallas și Fort Worth. Un orașel „unde nu se întâmplă nimic și unde locuiesc de-o viață“, mi-a mărturisit în urmă cu o oră o localnică foarte prietenoasă. Și-a dat seama că sunt turist, a oprit mașina în care era cu fiul ei cel mic și mi-a oferit un *Medium Roast Beef*, pe care îl avea în plus. M-a întrebat de unde sunt. „Eu n-ăș putea de una singură să străbat o țară întreagă.“ „Am câțiva prieteni în Europa, dar n-au venit cu mine.“ A fost de acord. „Și ar putea fi destul de costisitor.“ Ea e prima persoană cu care am vorbit mai mult de cinci minute în SUA.

Mâine plec la Fort Worth și voi avea (în sfârșit!) cazare gratuită și confortabilă.

Cum a fost la New York?!

Dar înainte, Paris-New York. Un zbor finalizat pe ecurile *New York, New York*, un cântec al celebrului Frank Sinatra. A venit din timpul lui și s-a strecurat printre noi, înainte de aterizare. Din Atlantic n-am văzut nici măcar un milimetru de apă. Am ratat turnul Eiffel din avion. Era pe partea cealaltă.

New York! Dar încă înainte: cineva (guvernul SUA?) n-a fost chiar în apele lui pe 6. A pus desene animate pe ecranele din avion. Iar când am ascultat în căști muzică și mici documentare, aveau conținut implicit religios, plus „subliminale“ gen „when I came to live in USA... ce frumoasă e libertatea aici... american spirit“... bla bla bla.

Cel mai prost sistem public de transport din multe puncte de vedere. La metrou riști să fierbi la propriu, între stâlpi de fier. Inestetic. Eficient ca acoperire și e non-stop.

Hotel: etaj 4. Fără lift. Zece în cameră. În cameră, paturi. Atât. Internet: tot 6 dolari/oră, ca la Paris, doar că de data asta n-am prea avut net. „Sunați la firma care se ocupă, că uneori mai pică...“ N-am sunat.

Am locuit în partea de nord a Manhattanului, mai sus de Central Park și mai jos de Bronx. Adică în Harlem. N-am văzut decât afro-americanii în Harlem... unii înfricoșător de săraci... foarte mulți se drogau.

După prima zi, New York-ul mi s-a părut ceva de nelocuit.

Simplitatea (străzile și bulevardele sunt numerotate, *streets* de la est la vest, *avenues* de la nord la sud, n-ai cum să te rătăcești!) și geometriile orașului (dreptunghiuri... foarte rar câte un bulevard mai „curbat“) sunt total în afara spiritului european.

Norocul meu că am vizitat Queen abia a doua zi. Altfel mi-aș fi dorit, cu siguranță, să mă întorc imediat oriunde.

După o zi și jumătate de plimbări printre zgârie-nori încep să văd altfel... în fond (am descoperit) îmi place mult să mă plimb printre *skyscrapers*. În Harlem nu e niciunul, dar de la Central Park în jos se văd peste tot.

Mi-am făcut timp să vizitez un singur muzeu, acolo unde Brâncuși se întâlnește (superb) cu Picasso.

M-am plimbat doar în partea centrală a Manhattanului. Fără Wall Street, Cartierul Chinezesc, Ground Zero (cum este numit locul unde au fost turnurile gemene), podul Brooklyn, Statuia Libertății, aşadar. Acestea în septembrie!

Pentru Central Park nu am mai avut suficientă energie. M-am oprit de fiecare dată pe o bancă la intrare. Dar serile sunt de neuitat în partea de sud. Mi-a plăcut mult un grup de două fete și un băiat, a cântat la intrarea dinspre Columbus Circle. Undeva deasupra, dacă mă uitam câteva clipe, prindeam știrile, de la ultimul etaj, direct de la CNN. Dar nu! Intrarea aceea în Central Park la orele serii e cu mult mai...!

17 august Fort Worth–Dallas

Fort Worth

6–7 zgârie-nori (cu străduțe curate printre ei și frumos luminate noaptea, ca de sărbătoare), Cultural District și Historic Stockyards. Te-ai așteptă să fie undeva și orașul. Aș putea să mă urc pe cea mai înaltă clădire, și tot n-aș ajunge cu privirea la casele unde își au reședința locitorii. Aici distanța dintre downtown și orice alt punct al orașului este foarte mare.

Cu excepția nopților, când puținele baruri existente sunt luate cu asalt, downtown-ul e aproape mort. Aici nu sunt oameni pe străzi și nici multe mașini.

Este foarte cald, dar nu știu cât de cald. În SUA se folosește gradul Fahrenheit, și n-am făcut transformarea în Celsius.

Where the West begins

Ziua am fost la conferință, dar seara am primit o pălărie de cowboy și m-am dus la Stockyards. Am dat peste un șerif din timpurile alea (îmbrăcat astfel...), m-am plimbat pe Exchange Ave. și am făcut poze. Unele mișto.

Weekend, 15 august

Dacă nimerești la Fort Worth vineri sau sâmbătă, mergi la Cowtown Coliseum. La Rodeo. Nu trebuie ratat. Iei un taxi de cinci persoane înapoi (costă zece dolari plus câte doi de fiecare persoană pe care o iei cu tine), dar nu te oprești direct la hotel. Mergi cu amicii la un restaurant, comanzi mâncare mexicană.

La 12:30 a.m. arăți cartea de identitate și intri într-un bar din Sundance Square.

Dallas, 8:30 p.m.

După ce înconjoară puțin downtown-ul, TRE-ul (*Trinity Railway Express*) oprește la Union Station. Am luat red line spre Parker Road și am coborât undeva la mijloc. Spre deosebire de Fort Worth, Dallasul are mulți zgârie-nori. Se înalță elegant, cu spații între ei, pentru a-i putea admira (nu sunt înghesuiți, ca la New York). S-a înserat și am început să fac fotografii pe semiintuneric.

În fața unei biserici, 40 de oameni aliniați pe 5 rânduri exersau niște mișcări pe muzică tribală; păreau pași indieni de luptă. Foarte aproape e strada cu muzei. Am făcut dreapta pentru a ajunge la Museum of Art. Cum stai în fața muzeului și te uiți în stânga, puțin deasupra, lângă cei trei zgârie-nori foarte înalți din apropiere se văd avioane la intervale foarte scurte de timp. Efectul este nemaiomenit, pentru că dau impresia că trec la foarte mică distanță de blocuri, aproape că te aștepți să le-atingă. De acolo este liniște și e foarte plăcut să te plimbi 10–15 minute, fotografiind orașul și autostrada de sub tine.

Plimbarea cu red line-ul înapoi spre Union Station poate fi un pic diferită: afro-americanii cu pantaloni lăsați și căști în urechi fac diferite scheme pe muzică. Unul dintre ei a spus „ce e cu ăsta aici“ – aveam aparatul foto deschis și priveam pe fereastră. La West End Square am coborât. M-am oprit strategic, am întârziat căutând în rucsac, timp în care au trecut pe lângă

mine. M-am aşezat pe o bancă. Am deschis coca-cola scoasă din rucsac și am băut. M-au așteptat puțin și-au plecat. În următorul *red line* nimic deosebit, în afară de un „do you have any change“ repetat de vreo 5–6 ori de un afro-american cu burtă.

De la Union Station am luat ultimul TRE spre Irving, unde în urmă cu 8 ore m-am cazat din nou. L-am prins la limită.

12:01 a.m.

Irving arată ca o stațiune de odihnă imensă foarte liniștită. Fiecare casă își adăpostește familia ei, pe care, evident, nu ai văzut-o niciodată, dar îți închipui, fără multă convingere, că există. Dar în noaptea aceasta am văzut copii, într-un mini-parc, pe gazonul puțin ridicat. S-au apucat de mâini, câte unul a încercat să rupă „lanțul“ (în copilăria mea cred că se numea „țară-țară, vrem ostași“). Au fost gălăgioși, dar nu foarte. Sunetele lor se auzeau plăcut în atmosfera albastru-închis de după o zi călduroasă.

A început să picure. Rar. Mi-am deschis umbrela și am rămas pe bancă. Părinții își iau copiii, cu mașinile, acasă.

19 august Las Vegas stays in Las Vegas

Anunțurile din autobuzele texane sunt toate în engleză și spaniolă. *One day pass* costă numai 3 dolari, iar o călătorie – 1,5. Trebuie să ai suma exactă când urci în bus. Dacă automatul care

furnizează bilete e defect, nu poți cumpăra biletul și călătorești gratis. Mi s-a întâmplat o singură dată. Ceilalți călători erau fie sud-americanii, fie afro-americanii, fie turiști.

Pe Akard Street am văzut cea mai mare limuzină *ever*.

Am vizitat The Women's Museum din Fair Park și Dallas Arts District, iar seara m-am plimbat prin centrul istoric, West End. Am comandat Chicken Chimichanga la un restaurant mexican și m-am pregătit sufletește pentru Vegas.

După o decolare umedă cu mulți nori, deasupra Marei Cănoane priveliștea a fost fantastică. Aeroportul din Las Vegas este cel mai colorat și singurul unde am zărit peste tot jocuri de noroc: Wild Cherry, Red-White-Blue, Double Bonus Poker, Wheel of Fortune, Mucho Dinero, White Ice, Five times pay, Game King și altele.

Pentru a ajunge la *baggage claim* a trebuit să iau un minimetrou și să cobor într-o sală ce vibra a opulență și ispătă. Pe un ecran am văzut ce mă aștepta, dar nu o să spun. *What happens in Las Vegas stays in Las Vegas!*

21 august Grand Canyon

Am luat cel mai matinal *tour bus* al singurei companii care circulă pe celebra *route 66*, „the mother road“ ce leagă Chicago

de Los Angeles. Pe partea dreaptă ne-au însoțit mult timp cele mai lungi trenuri de marfă (probabil că ajung și la două mile lungime). De la Hackberry încolo peisajul e superb. Doar undeva în Turcia, în apropiere de Pamukkale, am mai întâlnit forme de relief atât de pregnante, cu mici stânci una lângă alta, un fel de Babele, dar mai mici și mult, mult mai multe. Am trecut foarte aproape de *gold towns*, iar când a început să se simtă Canionul, eram deja pe unul dintre vastele teritorii ale *the native americans*. Nu am văzut niciun *native american*, din păcate, dar, în momentul în care am început să ascult muzică indiană, chiar în acel moment pe partea dreaptă a autostrăzii am zărit cum se jucau niște căprioare.

Am străbătut cu propriile picioare *a picturesque 2.5 mile paved trail*. Grand Canyon s-a dovedit spectaculos și viu. La Mather Point și Bright Angel avea adâncimea de o milă.

La întoarcerea în Las Vegas am mai trecut o dată prin Hoover Dam, care, deși e una dintre minunile ingineriei ale lumii (și unde au murit, totuși, pentru realizarea construcției, atâtia oameni), nu impresionează deloc prin aspect.

Înainte încă de întoarcerea în orașul luminilor am aflat în detaliu câte ecrane cu plasmă vin spre tine la... toaletă dacă te află în turnul Trump, de ce nu-i place șoferului *bus-ului* celebrul *show* în aer liber de la Treasure Island, *Sirens of TI* (în care totuși măcar o corabie se scufundă), cât costă doar unul dintre cele câteva superbe *daily shows* de lumină și apă de la Bellagio (15 000 de dolari), cine e în prag de faliment pe Strip (Las Vegas Boulevard)

& cum a ascuns guvernul SUA într-o anume săptămână cifrele ce miroș a recesiune și de ce.

22–23 august Nice Hollywood

M-am mutat la Hollywood. Prima surpriză: șoferul *bus-ului* (o afro-americană) nu mă lasă să cumpăr bilet, dar îmi spune *what is a must in L.A.* Mi-am lăsat bagajul în cameră și am ieșit imediat, pentru că deja se întuneca.

În stația de metrou o fată cântă atât de emționant, încât o aplaudăm spontan cu toții (nu pentru bani, de placere). Evident că de la Hollywood / Highland mai în inima Hollywoodului nu poate fi decât Universal Studios Hollywood (la prima stație). Acolo am coborât. Adică foarte aproape. Am mai parcurs pe jos circa 500 de metri, n-am luat *free shuttle bus*-ul, pentru că mi-a plăcut peisajul verde. Pe bulevard, un indicator: „Caution! Deer Crossing“.

Universal City Walk

Un elegant spectacol de lumină, muzică, artă și turism. Chiar la intrare, Martin Lawrence Galleries. Aici am descoperit-o pe Ludmila Kondakova. „Her paintings portray images and locations that combine reality with a dose of wistfulness“... Emigrarea ei din Rusia în SUA, cu „escală“ la Paris, mai ales această întâlnire a ei cu Parisul (1991) și-a pus amprenta asupra vizuinii artistice: „I have been dreaming of Paris since my

childhood in Russia. I fell in love with Paris at first sight; with its creative vitality, its architectural beauty, the magnificent river Seine and colorful Montmartre... I have always felt that this city has the most romantic heart". Din picturile ei mi-au plăcut cel mai mult *Quai de Conti, Paris Nocturne, The Latin Quarter, Paris, ville lumiere și Brasserie.*

Back to citywalk: „you may walk-through or stand in this fountain”. Poți să treci și fără să te stropească, dacă ai noroc, vreo două persoane au avut. Altele nu!

Poate că au trecut pe lângă mine câteva staruri nocturne, dar eu nu le-am observat. De fapt, mi s-a spus că le pot vedea la Universal Store. *Store... no way!* M-am plimbat ascultând muzică de la un concert.

Metroul din L.A. e mult mai plăcut decât cel din New York (nici nu era greu) și are aer condiționat. La stația Hollywood Universal City poți afla aproape tot ce te-ar putea interesa despre *native americans* – o miniistorie în artă și cuvinte pe stâlpii de susținere ai stației de metrou.

La Hollywood / Highland sunt pe partea cealaltă a dealului. Cum urc treptele, un grupuleț de 10–12 persoane poartă două cruci de lemn, de câte doi metri fiecare, și un microfon. „It's about relationship not religious”. După care au executat, firesc, *break dance*, pe o muzică destul de tare. Sunt cazat la numai 30–40 de metri, pe Hollywood Boulevard, chiar în fața Kodak Theatre. Am rămas vreo 20 de minute pe bulevard

înainte să intru. Muzică non-stop, improvizăție, limuzine, panouri luminoase, fete aproape dezbrăcate. Dacă Las Vegasul este locul unde lucrurile se petrec în general în cazinouri, la Hollywood acțiunea se petrece pe stradă!

26 august

L.A.

Beaches

Cu 75 de mile de *sunny coastline* în față a trebuit să fiu foarte selectiv. Am ales Long Beach, până la Queen Mary, Venice City Beach și, desigur, Santa Monica. M-am despărțit cu greu de Third Street Promenade, destinația numărul unu pentru *shopping, live theater & street performers.*

Salsa & „why is it now unpatriotic to ask questions?”

La numai 100 de metri de locul în care cuplurile cu acte în regulă sau ad-hoc au arătat tot ce poate scoate mai frumos la iveală muzica salsa, pe aceeași Promenade se lasă brusc, odată cu seara, o grea întrebare: „Why has the greatest crime in US history never had a criminal investigation?... „why you should demand a new 9–11 investigation!... pe mine m-au cam lăsat nemîșcat câteva minute materialele video și plantele prezentate acolo... multe semne de întrebare care, într-adevăr, par să justifice astfel de inițiative chiar și după atâția ani.

Beach yoga

La 8:30 p.m. se vede foarte frumos plaja Santa Monica. Deasupra, paralel cu Main Street, printre palmieri e o zonă